

Сама себе она виде.
 Тогай веле и говоре:
 „Баче ле, баче Стояне!
 Найдехъ си вода студена,
 Надъ вода-та сѣ огледахъ,
 Никоя мома не видехъ,
 Сама себе си сѣ видехъ.“
 Тогай ѝ веле говоре:
 „Трено, пиленце шарено!
 Що толку си аджамія,
 Що толку не сѣ сещавашь,
 Оти не ми ти текнува,
 Оти за мене ке бидишь,
 И ясь за тебе ке бидамъ?“
 Тогай му веле говоре:

„Баче ле, баче Стояне!
 Подмести сѣ отъ место-то,
 Да не тебе господъ тресне,
 Отъ яснина до пладнина!
 Ние сме близу роднина,
 Тейко и чико два брата,
 Майка и чина ѝтарви,
 Ние сѣ тебе братучеди.“
 Стоянъ ѝ веле говоре:
 „Трено, пиленце шарено!
 Убава мома ротъ немаъ,
 Широко поле хотъ немаъ,
 Дѣлбоко море дно немаъ,
 Високо дѣрво сенъ немаъ,
 Калешо ягне грехъ немаъ.“

443.

„Мори Недо, бѣла Недо!
 На кого сѣ налутена
 Налутена, насжрдена?
 Даль на майка, даль на тейко?
 Иль на твой-те до два брата
 До два брата, два близнака?“
 Она веле и говоре:
 „Не сумъ, лудо, налутена
 Ни на майка, ни на тейко,
 Ни на мой-те до два брата;
 На тебе сумъ налутена.
 Нимъ ми вѣрви нокѣмъ време,
 Низъ наши-те рамни дворѣ,

Нимъ ми чини нокѣ прилизъ.
 Ми загина тонко платно
 Тонко платно отъ разбой-отъ,
 Тенка риза отъ гергеф-отъ.“
 А онъ веле и говоре:
 „Мори Недо, бѣла Недо!
 Нимъ бери кахаръ, касаветъ,
 Ясь ти узехъ тенко платно,
 Та го носихъ въ градъ Солуна
 На Солунски богяджиги,
 Да сѣ вапса за чадире,
 Единъ бѣлъ, а втори руменъ,
 А трети-отъ чадеръ зеленъ.“

444.

„Мори Мито, Мито моме,
 Мито моме, душа моя!
 Искамъ нешто да те питамъ,
 Сакамъ право да ми кажишь;
 Що сѣ толку расипана,
 Тенка уста кора фати,

Като мома армасана,
 Като риба отруена,
 На песок-та исфѣрлена?
 Дали сѣ болна лежала,
 Или сѣ болестъ гледала?“
 Она веле, емъ говоре: